

PRIPOMBE NA PRISPEVKA

(ODGOVOR NA ČLANEK ALEŠA SELIŠKARJA »PRISPEVEK ZA ZGODOVINO SLOVENSKE GEODEZIJE« IN NA ČLANEK »SEMINAR ZA SODNE IZVEDENCE GEODETSKE STROKE – 9. NOVEMBER 2001« PAVLA ZUPANČIČA, MILOŠA ŠUŠTERŠIČA, ROMANA NOVŠAKA (GEODETSKI VESTNIK 47/3, 2003)

Božo Demšar

Oba članka sta me, priznam, le delno presenetila. Preseneča me, da so resnice lahko različne, in še bolj me preseneča velika lahkota, s katero namesto opravičila nekaj zamolčiš, nekaj dodaš in ponovno ponižuješ. Tudi če bi bil vsega »kriv«, kar so mi očitali v dopisu ministru za pravosodje, bi glede na ravnanje podpisane predsednika društva, ki je prevzel nalogo posredovati dopis, vsaj za tako ravnanje najprej pričakoval opravičilo. Ker opravičila nisem pričakoval – niso ga sposobni – se na opis dogodka niti na prispevek Aleša Seliškarja nisem nameraval odzvati, vendar so me nekateri kolegi po izidu naslednje številke Geodetskega vestnika opozorili, da ne ravnam prav. Ker sem že preveč pojasnjeval in prepričeval, češ da podpisani tudi na seminarju niso izvedeli nič koristnega, kot so zapisali, tega ne bom več počel, zato na zapisano dajem le nekaj pripomb.

Kako sem »postal nekakšen koordinator za seminarje za sodne izvedence geodetske stroke«, kot piše Aleš Seliškar? Pred tem sem organiziral in izvedel seminar za pripravo in nato preizkus znanja za imenovanje izvedencev. Že poleti leta 1999 me je gospa Andreja Osolnik vprašala, ali bi bil pripravljen pripraviti seminar in izpite za izvedence, ker da jih je Ministrstvo za pravosodje RS za to že večkrat zaprosilo. Pristal sem na sodelovanje, vendar je ga. Osolnik očitno na to kasneje pozabila, vmes pa so prišli še moji članki o ZENDMPE v Pravni praksi.

Marca leta 2001 so me poklicali s pravosodja, češ da želi več geodetov imenovanje za izvedence, vendar da ne dobijo predavateljev, čeprav so zanje že večkrat zaprosili tudi Geodetsko upravo Republike Slovenije. Pristal sem šele po opozorilu, da sem za Geodetsko upravo Republike Slovenije problematična oseba. Ni jih motilo. Na sodelovanje sta pristala le dr. Aleš Breznikar in dr. Bojan Stopar, slednji je opravil predavanje in nato sodeloval kot član komisije za preizkuse. Zelo sem se potrudil, da je od 23 kandidatov petnajst opravilo preizkus in da so bili imenovani za izvedence. Za trud, da sem jim omogočil imenovanje, se mi je zahvalil le eden. Za vso organizacijo in dvoje predavanj sem poskrbel sam, povrh pa me je bilo še sram zaradi pripomb predsednika in tajnice komisije s pravosodja, češ da so kandidati po njunem mnenju doslej pokazali najslabše znanje.

Ministrstvo za pravosodje me je nato zaprosilo še za pripravo seminarja za vsakoletno izobraževanje izvedencev. Za seminar sem pripravil in opozoril na problematiko, ki je, po mojem mnenju, za razmere po sprejemu ZENDMPE zelo pereča, za izvedence potrebna in za Geodetsko

upravo Republike Slovenije zelo neprijetna, in za katero naj bi, po mnenju podpisnikov dopisa ministrstvu, odgovarjal jaz. Neverjetno.

Neverjetno tudi, da se Aleš Seliškar v obravnavanem članku celo strinja z mojimi ugotovitvami o grafičnem katastru v Sloveniji, ki so sicer (razumljivo) neprijetne za način izvedbe in sedanje uporabe digitalnih katastrskih načrtov v zemljiškem katastru. Do sedaj se ni. V čem je torej moja velika krivda? Da so te ugotovitve na seminarju poslušali izvedenci kmetijske stroke? Očitno moramo njim in drugim uporabnikom geodetske strokovnosti take malenkosti zamolčati. V isti številki (GV 47/3) je poročilo raziskave Ocena natančnosti podatkov zemljiškega katastra. Kljub temu, da raziskava po mojem mnenju ni zajela bistva in so rezultati za laike povedani preveč megleno, je zapisano (skrajšano navajam), da **»je le 10 % DKN-jev podatkov zemljiškega katastra (z. k. načrtov, prip. B. D.) dobre kakovosti (nova izmera, prip. B. D.). Za 29 % je kakovost zadovoljiva, natančnost je na večjem delu boljša od 5 m, ostali bi bili potrebni določenih posegov (kakšnih?, prip. B. D.), večji posegi ali pa nova izmera«.**

Predlagam, da v nadaljevanju raziskava še ugotovi, za katere namene so tako izdelani katastrski načrti uporabni, koliko so še uporabni in kako naj se uporabljajo pri vzdrževanju zemljiškega katastra. Na osnovi takih podatkov z. k. načrtov, ki so jim **»v najmanjši meri pokvarili dobre relativne odnose«**, se pohvali Aleš Seliškar, se lastnikom določajo katastrske meje. To sem ugotovil na primerih, ki sem jih sam obravnaval. Pravkar izdani Pravilnik o urejanju mej ... pa je v celoti potrdil mojo oceno v Pravni praksi iz leta 2000, da tudi pravilnik ne more popraviti praznin in nelogičnosti zakona.

Tudi glede začetka digitalizacije je moje védenje, ne bom rekel resnica, drugačno. Za projekt digitalizacije katastrskih načrtov sem že leta 1988 zelo resno iskal sodelavce RGU za izvedbo digitalizacije katastrskih načrtov. To je bilo takrat, ko je Aleš Seliškar v Kranju sesul računalniško vodenje sprememb zemljiškega katastra, ki je bilo vzpostavljeno leta 1981. Kar nekaj »raziskav« je RGU do leta 1991 plačala raziskovalni skupini Matjaža Hribarja, ki jo je v okviru fakultete vodil prof. dr. Šivic. Ker rezultatov ni bilo, sem imenoval manjšo skupino, ki je na tem projektu delala brez plačila, kot pravimo danes. Na prošnjo prof. Šivica smo v imenovano skupino iz njegove raziskovalne skupine, pravzaprav v uk, vzeli Aleša Šuntarja. Aleš Seliškar pa se je pri meni oglasil leta 1991 z »zahtevo«, da bi RGU plačala račun za digitalizacijo načrtov nove izmere Kranja (kopijo dopisa bi še danes našel). Ker je o sredstvih RGU takrat odločal minister Jazbinšek, denarja ni bilo. Aleša Seliškarja in Pavla Zupančiča, ki je v istem času tudi pričel z digitalizacijo v geodetski upravi mesta Ljubljane (ti načrti danes ležijo v predalih), pa sem opozoril, naj ne prehitevata, ker da za izvedbo digitalizacije, ki ni le grafika, pripravljamo sistemsko rešitev. Aleš Seliškar, pragmatik, kot sam pravi, ni hotel »prisluhniti«, kar potrjuje desetletno iskanje konsenznih rešitev digitalizacije. Od tu naprej bi bilo to pranje perila.

In da ne bom predolg, nikoli nisem omenjal priključitve geodetskih sodnih izvedencev izvedencem kmetijske stroke ali drugim. Preizkusi za imenovanje izvedencev so bili organizirani izključno za izvedence geodetske stroke. Seminar za izobraževanje izvedencev v Portorožu pa je bil organiziran z »gradbeniki in kmetijci«, ker nam brez lastnega društva Ministrstvo za pravosodje ni moglo financirati seminarja. Po seminarju naj bi v dogovoru s pravosodjem čimprej organiziral

ustanovitev društva geodetskih izvedencev. Že na seminarju sem zbral kandidate za ustanovne člane, tudi Pavel Zupančič je bil med njimi. Po razgovoru s predsednikom Geodetske zbornice, ki je vztrajal, da se izvedenci organizirajo v okviru geodetske sekcije pri Inženirski zbornici (iz članka zvemo, da je bila to pobuda Aleša Seliškarja), sem to namero popolnoma opustil.

Aleš Seliškar z gospo Andrejo Osolnik prav do ministra res ni prišel, ga je pa prosil za razgovor, da bi »nekakšnemu koordinatorju Demšarju« za ustanovitev društva izvedencev preprečil podporo Ministrstva za pravosodje. Še vedno sem mnenja, da direktor GU RS, ki niti ni izvedenec, in kolegij GU RS nimata pristojnosti, razen političnega lobiranja, da bi določala, kdo sme organizirati ustanovitev društva. Ni zdravo, da so vse aktivnosti geodetov podrejene njegovi volji.

Seminarja za izobraževanje izvedencev leta 2002 ni bilo, leta 2003 pa so bila predavanja povsem konstruktivna z vodstvom GU RS, ali so bila »koristna«, pa imamo najbrž različno mnenje.

Menim, da je pravilna časovna razvrstitev dogodkov in dejanski začetek organizacije društva sodnih izvedencev, po seminarju spomladi leta 2002, dovolj pojasnil mojo resnico.

Povsem drugo je pisanje Pavla Zupančiča.

Piše, da se je »z Bojanom Stoparjem pogovarjal«. Da je »Bojan Stopar sprejel njihovo mnenje in se strinjal, vendar je dejal, da je vsebino njegovega predavanja določil B. D.«.

G. Bojan Stopar se z dopisom ministru za pravosodje ni mogel strinjati. Dopis, poslan februarja leta 2002, sem mu namreč na njegovo prošnjo, ko sem ga o dopisu seznanil, junija leta 2002 dostavil jaz. Takrat se z vsebino dopisa ni strinjal. Tudi vsebine predavanja nisem določil in sem se z njo le strinjal. Še vedno menim, da »bi bila vsebina lahko« – in da je – za izvedence koristna. G. Bojan Stopar pa je bil tudi edini, ki je bil pripravljen na obeh seminarjih in pri preizkusih znanja za izvedence sodelovati. Vsebina njegovega predavanja na seminarju je bila namreč enaka vsebini na seminarju za preizkus znanja. Glede škode geodetski stroki, ki mi jo očitajo, bo pokazala prihodnost. O dejanski natančnosti grafične izmere **na območju Slovenije** naj se g. Zupančič sam pouči iz kar nekaj raziskav prof. Ivana Čučka, iz objavljene raziskave prof. dr. Branka Borčiča in prof. dr. Nedjeljka Frančule »Stari koordinatni sustavi« ... in morda še iz objavljenega poročila navedene raziskave v Geodetskem vestniku. Ne bom več tratil časa. Za vse, kar sem kdaj koli predaval, sem vedno navedel vse vire, vse pa je vedno temeljilo predvsem na mojih lastnih dolgoletnih izkušnjah in napakah. G. Zupančič pa bi poleg svojih naštetih primerov lahko navedel še kar nekaj primerov iz svoje štiriletne prakse pri Mestni geodetski upravi Ljubljana, ki jih direktor RGU žal ni mogel preprečiti, na kar je bil takrat g. Pavle Zupančič zelo ponosen.

Zame je s temi pripombami zadeva končana. Uredništvu se vnaprej zahvaljujem za objavo.